

UZASADNIENIE

D. J. została obwiniona o to, że:

I. w dniu 24 listopada 2015 roku około godziny 22:20 w G. przy ulicy (...) nie dopełniła obowiązku dbania o swojego psa w ten sposób by nie stanowił uciążliwości dla otoczenia tj. uporczywe szczekanie psa czym zakłóciła spoczynek nocny panu Z. O.,

- tj. o wykroczenie z art. 51§1 kw w zw. z §14.1 Uchwały nr XXVIII/513/2012 Rady Miejskiej w G. z dnia 13 grudnia 2012 roku;

II. w dniu 26 listopada 2015 roku około godziny 21:20 w G. przy ulicy (...) nie dopełniła obowiązku dbania o swojego psa w ten sposób by nie stanowił uciążliwości dla otoczenia tj. uporczywe szczekanie psa czym zakłóciła spoczynek nocny panu Z. O.,

tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw w zw. z § 14.1 Uchwały nr XXVIII/513/2012 Rady Miejskiej w G. z dnia 13 grudnia 2012 roku;

III. w dniu 28 listopada 2015 roku około godziny 23:35 w G. przy ulicy (...) nie dopełniła obowiązku dbania o swojego psa w ten sposób by nie stanowił uciążliwości dla otoczenia tj. uporczywe szczekanie psa czym zakłóciła spoczynek nocny panu Z. O.,

tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw w zw. z § 14.1 Uchwały nr XXVIII/513/2012 Rady Miejskiej w G. z dnia 13 grudnia 2012 roku;

IV. w dniu 28 listopada 2015 roku około godziny 00:15 w G. przy ulicy (...) nie dopełniła obowiązku dbania o swojego psa w ten sposób by nie stanowił uciążliwości dla otoczenia tj. uporczywe szczekanie psa czym zakłóciła spoczynek nocny panu Z. O.,

tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw w zw. z § 14.1 Uchwały nr XXVIII/513/2012 Rady Miejskiej w G. z dnia 13 grudnia 2012 roku;

V. w dniu 30 listopada 2015 roku około godziny 01:05 w G. przy ulicy (...) nie dopełniła obowiązku dbania o swojego psa w ten sposób by nie stanowił uciążliwości dla otoczenia tj. uporczywe szczekanie psa czym zakłóciła spoczynek nocny panu Z. O.,

tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw w zw. z § 14.1 Uchwały nr XXVIII/513/2012 Rady Miejskiej w G. z dnia 13 grudnia 2012 roku;

VI. w dniu 06 grudnia 2015 roku około godziny 23:25 w G. przy ulicy (...) nie dopełniła obowiązku dbania o swojego psa w ten sposób by nie stanowił uciążliwości dla otoczenia tj. uporczywe szczekanie psa czym zakłóciła spoczynek nocny panu Z. O.,

tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw w zw. z § 14.1 Uchwały nr XXVIII/513/2012 Rady Miejskiej w G. z dnia 13 grudnia 2012 roku;

VII. w dniu 10 grudnia 2015 roku około godziny 01:30 w G. przy ulicy (...) nie dopełniła obowiązku dbania o swojego psa w ten sposób by nie stanowił uciążliwości dla otoczenia tj. uporczywe szczekanie psa czym zakłóciła spoczynek nocny panu Z. O.,

tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw w zw. z § 14.1 Uchwały nr XXVIII/513/2012 Rady

Miejskiej w G. z dnia 13 grudnia 2012 roku;

VIII. w dniu 12 grudnia 2015 roku około godziny 01:30 w G. przy ulicy (...) nie dopełniła obowiązku dbania o swojego psa w ten sposób by nie stanowił uciążliwości dla otoczenia tj. uporczywe szczekanie psa czym zakłóciła spoczynek nocny panu Z. O.,

tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw w zw. z § 14.1 Uchwały nr XXVIII/513/2012 Rady Miejskiej w G. z dnia 13 grudnia 2012 roku;

IX. w dniu 13 grudnia 2015 roku około godziny 22:50 w G. przy ulicy (...) nie dopełniła obowiązku dbania o swojego psa w ten sposób by nie stanowił uciążliwości dla otoczenia tj. uporczywe szczekanie psa czym zakłóciła spoczynek nocny panu Z. O.,

tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw w zw. z § 14.1 Uchwały nr XXVIII/513/2012 Rady Miejskiej w G. z dnia 13 grudnia 2012 roku;

X. w dniu 14 grudnia 2015 roku około godziny 01:15 w G. przy ulicy (...) nie dopełniła obowiązku dbania o swojego psa w ten sposób by nie stanowił uciążliwości dla otoczenia tj. uporczywe szczekanie psa czym zakłóciła spoczynek nocny panu Z. O.,

tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw w zw. z § 14.1 Uchwały nr XXVIII/513/2012 Rady Miejskiej w G. z dnia 13 grudnia 2012 roku;

XI. w dniu 15 grudnia 2015 roku około godziny 22:25 w G. przy ulicy (...) nie dopełniła obowiązku dbania o swojego psa w ten sposób by nie stanowił uciążliwości dla otoczenia tj. uporczywe szczekanie psa czym zakłóciła spoczynek nocny panu Z. O.,

tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw w zw. z § 14.1 Uchwały nr XXVIII/513/2012 Rady Miejskiej w G. z dnia 13 grudnia 2012 roku;

Wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2017r. Sąd Rejonowy w Gliwicach w sprawie o sygn. akt III W 159/17 obwinioną D. J. uniewinnił od popełnienia zarzuconych jej czynów, opisanych wyżej w punkcie I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X i XI wyroku, zakwalifikowanych jako wykroczenia z art. 51 § 1 kw w zw. z § 14.1 Uchwały nr XXVIII/513/2012 Rady Miejskiej w G. z dnia 13 grudnia 2012 roku. Na podstawie art. 118 k.p.w., art. 119 k.p.w. w zw. z art. 616§1 pkt 2 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz D. J. kwotę 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu poniesionych przez nią kosztów obrony ustanowionej z wyboru w postępowaniu sądowym, a na mocy art. 118§2 k.p.w. pozostałymi kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł oskarżyciel posiłkowy Z. O.. Zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść obwinionej zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym uznaniu, że okoliczności zachowania obwinionej, polegające na niedopełnieniu obowiązku dbania o swojego psa, w ten sposób, by nie stanowił uciążliwości dla otoczenia, nie nosi cech złośliwości, czy lekceważenia obowiązujących norm, podczas gdy prawidłowa ocena zachowania obwinionej oraz wszystkich jego konsekwencji prowadzi do wniosku przeciwnego.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i wydanie orzeczenia lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Apelacja oskarżyciela posiłkowego okazała się niezasadna.

Sąd Rejonowy przeprowadzając ponowne postępowanie w całości uwzględnił wytyczne zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 24 stycznia 2017r. sygn. akt 1241/16. Zgromadzony kompletnie materiał dowodowy został poddany poddał rzetelnej ocenie. Dokonana przez Sąd Rejonowy w Gliwicach analiza materiału

dowodowego jest prawidłowa i w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. Za takie też należy uznać wyprowadzone z niej wnioski, w tym ustalenia odnośnie stanu faktycznego sprawy, a także dokonaną ocenę prawną. Sąd w sposób logiczny uzasadnił, dlaczego uwzględnił jedne dowody, a innym zaś nie dał wiary i na których oparł się dokonując w sprawie ustaleń. Przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioskowanie jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. i przekonująco uzasadnione. Poza sferą rozważań Sądu Rejonowego nie pozostały jednocześnie żadne dowody ani też okoliczności istotne z punktu widzenia ostatecznego rozstrzygnięcia (art. 34 k.p.s.w.).

Wypływającym z powyższego, zaprezentowanym przez Sąd pierwszej instancji ocenom i poglądom, skarżący przeciwstawia w apelacji własne opinie, przy czym wywoły te stanowią wyłącznie przyjętą polemikę z ustaleniami dokonanymi przez sąd meriti i nie zasługują na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny Sąd I instancji prawidłowo oparł się przy tym na wyjaśnieniach D. J., zeznaniach E. D., K. D. i A. G., M. G., Z. O. oraz Policjantów przeprowadzających interwencję u obwinionej, jak również opinii behawioralnej sporządzonej na zlecenie sądu, zawierającej pomiary natężenia częstotliwości i uciążliwości szczekania psa obwinionej. Jednocześnie wbrew odmiennym twierdzeniom skarżącego Sąd rejonowy uzasadnił w sposób przekonujący, dlaczego zeznania Z. O. wskazujące na to, że zachowanie obwinionej było celowe, uporczywe i nastawione na zakłócanie mu spokoju nie wystarczą do uznania jej sprawstwa. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zebranych dowodów nie nasuwa w ocenie Sądu Odwoławczego żadnych zastrzeżeń.

W analizowanej sprawie nie budził wątpliwości fakt, że z posesji należącej do D. J. dobiegały odgłosy szczekania psa rasy wilczur, kontrowersją objęte było jedynie to, czy natężenie wydawanych przez tego psa dźwięków zakłócało spokój w znaczeniu normatywnym oraz czy właścicielka nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku dbania o swojego psa w ten sposób by nie stanowił uciążliwości dla otoczenia.

Wykroczenia określone w treści art. 51 zarówno w postaci podstawowej (§ 1), jak i kwalifikowanej (§ 2) można popełnić jedynie umyślnie. Potwierdza to Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 30 września 2002 r., III KKN 327/02, LEX nr 55571, stwierdzając, że istota wybryku spenalizowanego w art. 51 § 1 jest uzależniona od szczególnych znamion strony podmiotowej, charakteryzującej się umyślnym okazaniem przez sprawcę lekceważenia dla norm zachowania się. Jako że wykroczenia z art. 51 są znamienne skutkiem (wykroczenie materialne), należy brać tu pod uwagę zarówno umyślność zachowania się sprawcy, które zawsze jest umyślne, jak i umyślność wywołanego tym działaniem skutku, który może już być objęty zarówno umyślnością, jak i nieumyślnością. Czynność sprawcza polega na wybryku, którego skutkiem będzie zakłócenie spokoju, porządku lub spoczynku nocnego, bądź też wywołanie zgorzenia w miejscu publicznym.

Tak więc zasadnicze znaczenie dla kwalifikacji zachowania z omawianego przepisu ma interpretacja pojęcia wybryku. Powszechnie przyjmuje się, że wybryk to zachowanie, które odbiega od przyjętego zwyczajowo postępowania w danym miejscu, czasie i okolicznościach, narusza czy lekceważy obowiązujące zasady współżycia społecznego. Przykładami wybryku może być właśnie, hałas jeśli tylko pozostawać będzie w sprzeczności z przyjętymi w danych okolicznościach normami postępowania, zasadami współżycia społecznego. Samo dopuszczenie się wybryku nie stanowi jeszcze wykroczenia z art. 51 k.w. - warunek karalności stanowią skutki wybryku w postaci zakłócenia spokoju publicznego, porządku, spoczynku nocnego lub też wywołanie zgorzenia w miejscu publicznym.

Tymczasem w zachowaniu D. J., nie sposób dopatrzeć się elementów pozwalających na nazwanie jej zachowania wybrykiem w sensie prawnym.

Jak trafnie zaakcentował sąd meriti, zebrane w sprawie dowody wykazały ponad wszelką wątpliwość, że D. J. nie dopuściła się popełnienia żadnego z zarzucanych jej czynów, a zakwalifikowanych przez oskarżyciela publicznego jako wykroczenia z art. 51§1 kw w zw z §14.1 Uchwały nr XXVIII/513/2012 Rady Miejskiej w G. z dnia 13 grudnia 2012 roku, albowiem opisane we wnioskach o ukaranie zachowanie obwinionej, w ogóle nie noszą znamion wykroczenia. Ani znamion podmiotowych – czemu dała wyraz obwiniona w swych obszernych wyjaśnieniach potwierdzonych

zeznaniami świadków, ani znamion przedmiotowych, gdyż wszelkie tego typu zabronione działania musi zawierać w sobie element konieczny w postaci tzw. wybryku, czego Sąd w przedmiotowej sprawie nie dopatrzył się wcale.

Odosobnione odczucia świadka Z. O., które wskazywały okoliczności powodujące, że dochodzące z podwórka odgłosy szczekania psa były przez niego odbierane jako nazbyt głośne i uniemożliwiające mu wypoczynek, nie wystarczyły do uznania sprawstwa obwinionej D. J.. Podkreślenia bowiem wymaga, iż jedynie Z. O. zdecydował się na zgłoszenie tego faktu na Policję. Ani sąsiedzi Pani D. J., ani poprzedni właściciel nieruchomości, którą obecnie zajmuje oskarżyciel posiłkowy nie zgłaszali żadnych zastrzeżeń co do zachowania psa T.. Wszyscy sąsiedzi Pani J. zgodnie zeznali, że szczekanie psa obwinionej im nie przeszkadza, a jego zachowanie nie odbiega od normalnego zachowania psa pilnującego. Pies nie ujada w sposób ciągły, szczeka od czasu do czasu w sytuacjach, gdy coś dzieje się na ulicy. Co więcej złożyli pisemne oświadczenie, że T. nie zakłóca spokoju w okolicy. Zeznania te znalazły potwierdzenie w opinii Towarzystwa (...) w Polsce z 7 września 2015r. oraz opinii behawioralnej z dnia 17 czerwca 2017r. Zarówno Inspektor Towarzystwa (...) w Polsce jak i Behawiorysta mgr B. L. po przeprowadzeniu obserwacji psa obwinionej wskazali w sposób nienasuwający żadnych wątpliwości, że T. jest psem zrównoważonym i posiada temperament właściwy do wieku i rasy. Nie stwierdzono u niego cech nadpobudliwości i lęklivosti. Biegła wskazała, iż podczas jej obecności na posesji pies szczekał tylko gdy coś działo się na ulicy. W ocenie biegłej, którą to ocenę Sąd podzielił, na częstotliwość szczekania psa obwiniona nie ma wpływu, to niepokojące dla psa bodźce (ruch, odgłosy) motywują psa do szczekania. Co więcej wykonany w celu zweryfikowania częstotliwości szczekania psa pomiar urządzeniem (...) jednoznacznie wskazał na to, że szczekanie T. nie ma charakteru uporczywego. W okresie od dnia 5 czerwca 2017r. od godz. 19:41 do dnia 13 czerwca 2017r. do godz. 9:32 w godzinach nocnych łącznie szczekał 54 razy z czego w pierwszej dobie 6, w drugiej 3, trzeciej raz, czwartej 44, piątej, szóstej i siódmej nie szczekał wcale. Pies panuje nad swoimi emocjami, sam szybko się uspokaja, nie prezentuje nadmiernego nieopanowanego szczekania. Zarówno behawiorysta jak i biegła, a także pozostali sąsiedzi obwinionej wykluczyli to aby D. J. była bodźcem wywołującym szczekanie u T.. Obwiniona dba o swojego psa, od lutego 2015 roku zamontowała psu anty-szczekacz, który sprawia, iż szczeka mniej. Jednocześnie jak wskazała inspektor Towarzystwa (...) przemieszczenie kojca, czego domagał się oskarżyciel posiłkowy, nie przyniesie żadnych efektów akustycznych bowiem działka przy ulicy (...) jest nieduża i ma około 15 metrów szerokości, a kojec jest optymalnie zlokalizowany dla psa na tej działce. Opinia ta została potwierdzona przez behawiorystę B. L..

W świetle powyższego nie sposób zarzucić obwinionej braku dbałości o to, by jej pies nie stanowił zagrożenia lub – co bardziej istotne – uciążliwości dla otoczenia. Jak wynika z akt sprawy, obwiniona w żaden sposób nie stwarza sytuacji, które drażniłyby psa i powodowały jego szczekanie, nie drażni ani też nie znęca się nad zwierzęciem, pies ma zapewnione właściwe warunki, przebywa w odpowiednio przygotowanym dla niego kojcu, którego miejsce usytuowania jest optymalne, a jego przeniesienie wiązałoby się jedynie z większym natężeniem szczekania, co więcej zakupiła i zamontowała przy kojcu specjalne urządzenie ultradźwiękowe którego mechanizm ma powstrzymywać psa od szczekania.

Oceniając zachowanie obwinionej w ujęciu przesłanek ustawowych wykroczenia stypizowanego w art. 51 kw nie sposób pominąć również i tego, iż nie każda emisja hałasu przekraczająca dopuszczalne normy (w sprawie niniejszej taka sytuacja nie miała miejsca) podpada pod ten przepis, jeżeli działaniu sprawcy nie można przypisać umyślności, tak jak w omawianym przypadku.

Podkreślić jednocześnie należy, że wyrok uniewinniający nie zapadł dlatego, że Sąd I instancji dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej, ale dlatego że materiał dowodowy nie pozwalał na poczynienie ustaleń faktycznych tego rodzaju, że obwiniona nie dopełniła obowiązku dbania o swojego psa w ten sposób by nie stanowił uciążliwości dla otoczenia zakłócając spoczynek nocny pana Z. O. przez uporczywe szczekanie.

Wobec powyższych okoliczności, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok na podstawie art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy, czego konsekwencją było orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego.